

עין משפט
נר מצוה

בג א מיי פ"ב מהלכות מירות הלכה ז:
בב ב מיי סג פ"ד הל"ג סגמ עשין קמ:
בה ג מיי סס הל"ז:
[ד מיי סס הל' ז]:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אמר היינו וכו' לכשיהא לו בן משלים:
(ב) ד"ה אלז וכו' דמשמע של ל':
(ג) ד"ה גליון וכו"ה הוראל וקיבל וכו' ומשום הכי מוקי לה בהאי טעמא דאי אמרת דמיידי בבירות סתם לא היו מירות כלל דכיון דהפסקו וכו' את של בנו למאי הילכתא הוא קא מתחיל וכו' מלח יום משום דכו' לאחר ע':
(ד) ד"ה צני רבא וכו' כיון דבירות זו וכו' רבא אמר מר וכו' אלח הא צני רבא אמר הכי כי כ"ל ומיתב כיון נמחק:

פ' הרא"ש

הריני נזיר כשיהיה לי בן וביר קבל עליו ונזירות בני תחלה התחיל מונה את שלו אלו ישלמו שלשים יום [קודם] שיהי לו בן ואח"כ נולד לו בן קודם ששלמו מניה את שלו ומונה את של בנו. וריקן שקבל נזירות בני תחלה מיר כשנולד לו בן צריך להניח את שלו ולמונה את של בנו ואח"כ ישלמו את שלו ותפקא מניה בהפסקא זו שנינו מנלח כ א פסג אחת דאם היה נגמל על של בני היה צריך למנוח לו לנזירותו דאין תגלחת פחות מל' יום ולא שייך לבטוי ואח"כ משיים את שלו דאין זו ושלמה כיון שצריך למנוח לו יום משלם אבל אם היה משילים שלו בלא הפסקא ואח"כ היה מונה על נזירותו כבש צריך ב תגלחת. אבל השתא מכביע על תגלחת שני קרבנות וז"ל ודבר דאם נשאר כיום גידול שער אינו סותר אפי' רבגלח על של בנו ואח"כ מונה לו על נזירותו ודאי דקרי ליה השלמה לפי שאם נטמא אחר ששלמו ה' שלו אינו סותר כיון שאינו מונה מאז והלאה אלא גידול שער. ותפקא מיניה בהך הפסקא שצריך להשלים יותר וכו' כי נזירות כדי גידול שער. ועוד נפקא מינה לרב דאמר נטמא בשל בנו אינו סותר את שלו דאם מנה עשרים ותפסיק ותחיל למנוח את בנו ונטמא בתוך עשרה ימים אינו סותר אלא נזירותו בנו ואם היה משיים את שלו בלא הפסקא היה סותר הכל. ולר' יוחנן דאמר סותר את סתם. ונפק מינה דאם מנה שאתיו ודאי דקרי ליה ותפסיק ומנה עשרים לשל בנו ונטמא סותר הכל ואילו היה משילים את שלו תחלה לא היה סותר כ"א עשרה ימים:
הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר ק' קבל עליו נזירות של לו יום כשנולד לו בן ועוד קבל עליו נזירות של ק' יום. גולד לו בן עד שבעים יום לא הפסיק כלום כיון שנשארו מנזירות לו ל' יום משלם מנזירות לו ימי נזירות בני בהדי נזירותו וד"ה קודם שבעים יום. וה"ה אם אמר איפכא הריני נזיר ק' יום. ונזיר כשיהיה לי בן אם נולד לו בן עד ע' לא הפסיד כלום ודלעולם כשישלים ימי נזירותו מובלעים בתוך ימי נזירותו וא"צ למנוח מנין אחר בבביל בנו. והא דאמרינן הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן מונח שיהיה היינו משום דלא שלמי תכדירי. אבל אם נולד לו בן כיום ראשון למנין נזירותו מנין אחר נזירותו שתיקון. ור"פ פ' דרדקא הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר ק' יום הוא דאמרי' לא הפסיד כלום משום דמיד כשנולד לו בן צריך להפסי' נזירותו ולמנוח נזירות בנו. הלכך אותו מנין עולה גם למנין ק' יום שהתחיל כבר למנוח. אבל אם אמר הריני נזיר ק' יום ונזיר של ק' יום צריך למנוח שתיקן ולא אמרי' דמתחלה היה בדעתו דק' להיות נזיר ל' יום ושוב נמליך להלוי נזיר ק' יום אבל רוצה הוא שיהא מובלעים ה' בתוך קק' אלא

יג:

ג קריני נזיר כשיהיה ל' בן. פירוש דסתמי נזירות דהוי שלשים יום ונזיר מלח יום נזירות דנפשיה והשטא נמי קבל נזירות דבנו כרישא והתחיל למנוח נזירות דנפשיה ק' יום ונולד לו בן עד שבעים יום שבעים נמי בכלל לא הפסיד כלום פירוש ג' אחרי שנזירות בנו של שלשים יום מוצלעים תוך ק' יום עדיין²

דפירש ז' וזלח³ הני ק' יום עולים לנזירות דבנו וגם למלח יום דנפשיה דאף ע"ג דמיד כשיוולד בנו זריך להניח את שלו ולמנוח של בנו שהרי קיבלו תחילה כדאמר לעיל אפ"ה כיון דשל בנו מוצלעין בתוך המלח יום עולים לשל בנו ולשלו וישלים מלח יום ויגלח על שניהם ויציא שני קרבנות וה"ה לעיל כי אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר והתחיל למנוח את שלו אם נולד לו הבן למניינו ציוס א' דלותן שלשים יום עולין היו לבנו ולעצמו כיון דשל בנו מוצלע בשל עצמו דלדעי ואזיזי ל' יום ודוקא כי קבל נזירות דבנו כרישא דמיד שנולד הוא זקוק למנוח אותו מהני הצלעה אצל קבל נזירות דמלח יום כרישא אפי' נולד לו הבן קודם ע' יום זריך להשלים המלח יום כרישא שקיבל עליו

תחילה דלא חיל נזירות בנו עליו [עד] השלמת נזירותו אלא משלים נזירות ק' ויגלח ויציא קרבן לנזירותו ושזב יעשה נזירות דבנו ל' יום ויגלח לז' יום ויציא קרבן:
טו לאחר שבעים. היינו ע"א סותר וז"ג סותר שבעים יום דהא אינו סותר ע' וה"פ מניח את שלו ומונה את של בנו ולא דוקא סותר כלומר⁴ מניח את מניינו ומונה שלשים דבנו שאין תגלחת פחות משלשים יום. פ"י לכך אין עולין שאר הימים שעד ק' ימים לנזירות דבנו לפי שאין נזירות דבנו פחות משלשים יום וליכא ל' יום עד גמר השלמת מלח ולכך זקוק להפסיק מניינו הואיל דנמשך דבנו⁵ על ימי נזירותו ולשון תגלחת אינו מכיוון דטפי ה"ל למימר שאין נזירות פחות משלשים יום ונקט שאין תגלחת למימר מכשישלים⁶ ד' של בנו יחזיר למניינו וישלים נזירות הק' יום ויגלח בסוף כל המנין אח' לכוין אצל בסוף מנין דבנו אינו מגלח דאם כן לא יוכל להשלים אחר⁷ נזירות שלו דליכא שלשים יום מנזירות:
הגה"ה לכאורה משמע דמפרש דלחר שישלים של בנו יחזור וישלים את שלו כי ימי בנו אין עולין לנזירות מלח יום שלו כמו כרישא ח' דקתני מניח את שלו מיהא יש צירושלמי נולד ציוס מוניס סותר שער נולד ציוס משעים סותר א"ה. עשרים ולפי שיעוט הירושלמי מיר שנוול דהו מונה של בן ו' לגמרי⁸ ואותו מונה בן עולה לו לנזירות דק' יום ושמה י"ל הירושלמי דסותר כ' כלומר בשביל בנו קאמר דמונה עשרה של מלח וכו' אחר המלח ולעולם ה"נ קאמר שאין עולה לנזירות דמלח כלל וחוזר וישלים המלח כמו שהיה לו למנוח צלדת⁹ הבן ובגמרא מוכחא דאם נולד ע"א¹⁰ דסותר אע"ג דליכא שלשים יום עד המלח מיום לידת הבן והטעם דיום לידת הבן נימנית ממנין שלו ולא תחשב לימי הבן וליכא אלא כ"ט עד יום ק' ו' וז"ע שפירש לעיל שאם נולד הבן ציוס ראשון שהתחיל בו נזירותו שמינה ל' ועולין לשניהם וזריך ליתן חילוק בדבר דרישא הואיל וציוס לידת הבן התחיל למנוח נזירות של עצמו ימנה לשניהם

אצל הכא שהתחיל זה ימים רבים של עצמו לא ימנה יום הלידה לבנו כי אם לעצמו. ע"כ הגה"ה:
בעי רבא אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעבשיו מאה יום מהו. כיון דהלין מלח יום לא שלמי בהך עשרים יום לא מלח יום וסתר עשרים יום מן המלח יום וסתר עשרים יום ימנה נזירות שלשים יום שקבל עליו לאחר עשרים יום ושזב ימנה שמיים יום להשלים המלח יום אלא אחרי שאינו יכול להשלים נזירות של ק' יום צהלין כ' דעתו שאלו כ' יום יהיו פנויים ויהיה מותר ביין ובתגלחת צהך כ' יום ואחר כך ימנה ל' יום לגלח¹¹ ויציא קרבן ושזב מונה ק' יום רלופיין ויגלח ויציא קרבן ומה שאמר מעבשיו מלח יום כ' ר"ל ומעבשיו כמו כן אינו מקבל ק' יום אחר שאע"פ סתם הנזירות לאחר כ' יום וז"ל מלח יום פשטי ממתני דקתני מניח את שלו ומונה של בנו ושזב משלים את שלו אלא"ה לא חייש האי גברא אהפסקת נזירותו דליכא¹² למימר שאני מנתי כשהתחיל למנוח נזירותו סבור היה לתשלומין¹³ שלא ידע שיוולד לו בן תוך ימי מרו וגם אפשר¹⁴ להיות שפעמים ישלים נדרו קודם שיוולד לו הבן הילכך גמר ונדר ואפי' יוולד הבן מפסיק נזירותו ומניח ח' נדרו ומונה את של בנו ולא קפיד דהפסק נזירותו אצל הכא דלא אפשר כלל אס' יתחיל נזירות של מלח יום זריך להפסיק כשיעברו כ' יום הילכך לא חילי עליה נזירות של מלח לאלתר:
אז דריבא כיון דאית ריה גידור שיער רבבסוף חי"א. פ"י כיון שנשארו לו ל' ימים לאחר סתם נזירות כדי גידול שיער היינו נזירות שלם חיילא ולא חייש דהפסקת נזירותו והכא נשארו לו אפי' פ' יום הלכך מונה עשרים יום הללו לנזירות דמלח יום ויפסיק וימנה ל' יום ויגלח ויציא קרבן ואחרי כן ימנה פ' יום להשלמת מלח יום וה"נ אמרינן צברייתא דמייתי לקמן אחר שמנה ל' יום אינו מונה רק פ' יום להשלים המלח יום על העשרים שמנה קודם שלשים יום עד כלות נזירותו אינו סותר כלום כיון דאית ליה גידול שיער דתגלחת טהרה והכי אמרינן אצל אם נשארו אחר התגלחת שלשים יום עד כלות נזירותו אינו סותר כלום כיון דאית ליה גידול שיער דתגלחת טהרה והכי אמרינן צפ' ג' מינין [לקמן מד]. והכא נשארו לו פ' יום כדי גידול שיער ויותר¹⁵ ואע"ג דאמרינן צמתניתין נולד לו בן עד ע' לא הפסיד כלום דימי בנו עולים למנין הק' יום ‏^[א] והכי אמרינן לקמן צברייתא דלחר שמנה נזירות של ל' יום מונה פ' יום להשלים הראשונים¹⁶ ולא סלקי הנ ל' יום אע"ג דמוצלעין הס תוך הפ' יום דלא¹⁷ דמיא למתניתין דצמתניתין לא נדר נזירות אלא אם יוולד אחר ע' אצל אם יוולד תוך הע' שיוכל להצליע נזירות דבנו תוך הק' אין דעתו למנוח נזירות לבנו¹⁸ אלא ל' אחרונים יעלו לשניהם דהיינו ק' יום בין הכל ומה שלא אמר צפ"י הריני נזיר כשיהיה לי בן ומעבשיו ע' יום היינו משום שדעתו להיות נזיר ק' יום אם לא יוולד לו בן לבד מנזירות דבנו אצל מ"מ אם יוולד לו בן קודם ל' חפץ הוא להצליע בנזירות דדייה אצל הכא שקיבל נזירות אחר כ' דעתו למנוח לו מנין שלא יעלה למנין המלח יום דאם איתא דהכלעי והכי הוא יודע צברור צהך כ' לא [שלמין ק'] לימא צפ"י שיער נזיר אחר כ' ומעתה פ"י²² ל' צין הכל ק' אלא ודאי חפץ לעשות ק' יום צלח המנזרות. ע"כ הגה"ה:
ורביעי ליה נזירות מועטת. פ"י סתם נזירות דהוא שלשים יום וכגון דלמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ונזיר מעתה יום חיילא השמא וימנה עשרים יום ויניח מנין זה וימנה שלשים יום וימנה עשרה ימים להשלים נזירות ראשונה ולא יגלח עד [ששים] השלמת שניהן:
חדא מגו חדא קמיביעי ליה

הריני נזיר פרק שני נזיר

כסיפא ליה מילתא ואנפשיה קאמר דלאה נזיר כשיהא לי בן:
או דילמא הכי א"ל רחימנא ליה לפלוני וווסיד. לכשיהא לו בן אהא נזיר כמותך. תיקו:
בתנא' אמר הריני נזיר. מעבשיו ונזיר לכשיהא לי בן התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו בן וחלה עליו נזירות שהזיר על בנו א' לכשיהא לו^(א):
משלים את שלו. לפי שקיבלו עליו תחילה ואח"כ מונה נזירות שהזיר על בנו א' דכיון שחל עליו של בנו עד שלא השלים נזירות שלו נעשה כנזירות אחת ולכך אינו יכול לגלח א':
אבל אם אמר הריני נזיר כשיהא לי בן ונזיר. דמשמע ‏^(ב) ל' מעבשיו התחיל למנוח את שלו ואח"כ נולד לו בן הואיל וקבל נזירות של בנו תחילה מניח את שלו ומונה את של בנו ואינו מגלח ואח"כ משלים את שלו למקום שפסק צמתחיל:
[גליוין ג' ומו"ה] ‏^(ג) **או** דהואיל וקיבל עליו נזירות שלו תחילה משלים את שלו שיהא מגלח צינתים ואילו כסיפא דקביל נזירות של בנו תחילה מוקי לה המורה כגון דנזירות שלו הוו של חמשים ומש"ה מוקי לה ד' הכי דאי לא חימא הכי ב' לא היו נזירות כלל כיון דהפסיק את שלו והתחיל את של בנו וגלח תו לא פשו ליה כדי גידול שיער וקיימא לן צבצא דסיפא דסותר את הכל אם אין שם כדי גידול שיער. וא"ת דבתר שמונה של בנו לא ליגלח הא ודאי מילתא דלא אפשר חדא דקיבלו והוה ליה כמי שאמר הריני נזיר ונזיר שזריך לגלח צין זו לזו ועוד מדקאמר דמניח את שלו ומונה את של בנו למאי מילתא הוא דוקא מתחיל וזאת של בנו אי לאו דלייתי קרבנותיו ולגלח צינתיים. וכו' חימא אי הך צבא לא מיירי בנזירות סתם אלא בזור נ' למח ליה דמייתי אידך צבא דנזירות מלח ז' (אס) משום דלחא לאשמועינן דעד ע' לא הפסיד כלום דללחר ע' סותר. ע"כ גליוין^(ד):
גב' צעי רבא אמר הריני נזיר כו. כלומר הא ודאי פשטא לי שאם אמר הריני נזיר לאחר ל' יום ומעבשיו נזיר סתם כיון אותו נזירות שאמר לאחר ל' יום דהא ודאמר נזיר סתם דהיינו ל' יום הילכך חלה בנזירות דמעבשיו לאלתר ומגלח ליום ל' ושזב מונה נזירות לזשנדר לאחר ל' ומגלח לסוף ל' אלא הא צעי רבא ט כיון דלמר הריני כו' כיון דהלין ק' צעשרין לא שלמין לא חיילין. מעבשיו ומותר לשמות יין אלא מונה ל' לאחר כ' יום ומגלח ואח"כ מונה ק' יום:
או דילמא כיון. דלילו מתחיל למימני נזירות ק' מעבשיו אכתי מייטרי להו כדי גידול שיער דהא פשו להו תמנין דאית בהו גידול שיער טוצא והילכך מתחיל מעבשיו ומונה כ' יום ואחר כך מונה ל' יום ואח"כ מונה פ' ימים כדי להשלים נזירות ראשונה:
ומיבעי ליה נזירות מועטת. כגון דלמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעבשיו נזיר סתם דל' נמי צב' לא שלמי ‏^[ז] ולא חיילי או דילמא לאלתר וסחיילין ‏^[ומגלח] אחת על כולן:
אין הכי קמיבעיא ליה אלא חדא מגו חדא קא מיבעיא ליה. כלומר נזירות מתוך נזירות קא מיבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה:

שלו והתחיל את של בנו וגלח תו לא פשו ליה כדי גידול שיער וקיימא לן צבצא דסיפא דסותר את הכל אם אין שם כדי גידול שיער. וא"ת דבתר שמונה של בנו לא ליגלח הא ודאי מילתא דלא אפשר חדא דקיבלו והוה ליה כמי שאמר הריני נזיר ונזיר שזריך לגלח צין זו לזו ועוד מדקאמר דמניח את שלו ומונה את של בנו למאי מילתא הוא דוקא מתחיל וזאת של בנו אי לאו דלייתי קרבנותיו ולגלח צינתיים. וכו' חימא אי הך צבא לא מיירי בנזירות סתם אלא בזור נ' למח ליה דמייתי אידך צבא דנזירות מלח ז' (אס) משום דלחא לאשמועינן דעד ע' לא הפסיד כלום דללחר ע' סותר. ע"כ גליוין^(ד):
גב' צעי רבא אמר הריני נזיר כו. כלומר הא ודאי פשטא לי שאם אמר הריני נזיר לאחר ל' יום ומעבשיו נזיר סתם כיון אותו נזירות שאמר לאחר ל' יום דהא ודאמר נזיר סתם דהיינו ל' יום הילכך חלה בנזירות דמעבשיו לאלתר ומגלח ליום ל' ושזב מונה נזירות לזשנדר לאחר ל' ומגלח לסוף ל' אלא הא צעי רבא ט כיון דלמר הריני כו' כיון דהלין ק' צעשרין לא שלמין לא חיילין. מעבשיו ומותר לשמות יין אלא מונה ל' לאחר כ' יום ומגלח ואח"כ מונה ק' יום:
או דילמא כיון. דלילו מתחיל למימני נזירות ק' מעבשיו אכתי מייטרי להו כדי גידול שיער דהא פשו להו תמנין דאית בהו גידול שיער טוצא והילכך מתחיל מעבשיו ומונה כ' יום ואחר כך מונה ל' יום ואח"כ מונה פ' ימים כדי להשלים נזירות ראשונה:
ומיבעי ליה נזירות מועטת. כגון דלמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעבשיו נזיר סתם דל' נמי צב' לא שלמי ‏^[ז] ולא חיילי או דילמא לאלתר וסחיילין ‏^[ומגלח] אחת על כולן:
אין הכי קמיבעיא ליה אלא חדא מגו חדא קא מיבעיא ליה. כלומר נזירות מתוך נזירות קא מיבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה:

אח"ל
אמר רבא אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעבשיו מאה יום מהו. כיון דהלין מלח יום לא שלמי בהך עשרים יום לא מלח יום וסתר עשרים יום מן המלח יום וסתר עשרים יום ימנה נזירות שלשים יום שקבל עליו לאחר עשרים יום ושזב ימנה שמיים יום להשלים המלח יום אלא אחרי שאינו יכול להשלים נזירות של ק' יום צהלין כ' דעתו שאלו כ' יום יהיו פנויים ויהיה מותר ביין ובתגלחת צהך כ' יום ואחר כך ימנה ל' יום לגלח¹¹ ויציא קרבן ושזב מונה ק' יום רלופיין ויגלח ויציא קרבן ומה שאמר מעבשיו מלח יום כ' ר"ל ומעבשיו כמו כן אינו מקבל ק' יום אחר שאע"פ סתם הנזירות לאחר כ' יום וז"ל מלח יום פשטי ממתני דקתני מניח את שלו ומונה של בנו ושזב משלים את שלו אלא"ה לא חייש האי גברא אהפסקת נזירותו דליכא¹² למימר שאני מנתי כשהתחיל למנוח נזירותו סבור היה לתשלומין¹³ שלא ידע שיוולד לו בן תוך ימי מרו וגם אפשר¹⁴ להיות שפעמים ישלים נדרו קודם שיוולד לו הבן הילכך גמר ונדר ואפי' יוולד הבן מפסיק נזירותו ומניח ח' נדרו ומונה את של בנו ולא קפיד דהפסק נזירותו אצל הכא דלא אפשר כלל אס' יתחיל נזירות של מלח יום זריך להפסיק כשיעברו כ' יום הילכך לא חילי עליה נזירות של מלח לאלתר:
אז דריבא כיון דאית ריה גידור שיער רבבסוף חי"א. פ"י כיון שנשארו לו ל' ימים לאחר סתם נזירות כדי גידול שיער היינו נזירות שלם חיילא ולא חייש דהפסקת נזירותו והכא נשארו לו אפי' פ' יום הלכך מונה עשרים יום הללו לנזירות דמלח יום ויפסיק וימנה ל' יום ויגלח ויציא קרבן ואחרי כן ימנה פ' יום להשלמת מלח יום וה"נ אמרינן צברייתא דמייתי לקמן אחר שמנה ל' יום אינו מונה רק כ' יום להשלים המלח יום על העשרים שמנה קודם שלשים יום עד כלות נזירותו אינו סותר כלום כיון דאית ליה גידול שיער דתגלחת טהרה והכי אמרינן אצל אם נשארו אחר התגלחת שלשים יום עד כלות נזירותו אינו סותר כלום כיון דאית ליה גידול שיער דתגלחת טהרה והכי אמרינן צפ' ג' מינין [לקמן מד]. והכא נשארו לו פ' יום כדי גידול שיער ויותר¹⁵ ואע"ג דאמרינן צמתניתין נולד לו בן עד ע' לא הפסיד כלום דימי בנו עולים למנין הק' יום ‏^[א] והכי אמרינן לקמן צברייתא דלחר שמנה נזירות של ל' יום מונה פ' יום להשלים הראשונים¹⁶ ולא סלקי הנ ל' יום אע"ג דמוצלעין הס תוך הפ' יום דלא¹⁷ דמיא למתניתין דצמתניתין לא נדר נזירות אלא אם יוולד אחר ע' אצל אם יוולד תוך הע' שיוכל להצליע נזירות דבנו תוך הק' אין דעתו למנוח נזירות לבנו¹⁸ אלא ל' אחרונים יעלו לשניהם דהיינו ק' יום בין הכל ומה שלא אמר צפ"י הריני נזיר כשיהיה לי בן ומעבשיו ע' יום היינו משום שדעתו להיות נזיר ק' יום אם לא יוולד לו בן לבד מנזירות דבנו אצל מ"מ אם יוולד לו בן קודם ל' חפץ הוא להצליע בנזירות דדייה אצל הכא שקיבל נזירות אחר כ' דעתו למנוח לו מנין שלא יעלה למנין המלח יום דאם איתא דהכלעי והכי הוא יודע צברור צהך כ' לא [שלמין ק'] לימא צפ"י שיער נזיר אחר כ' ומעתה פ"י²² ל' צין הכל ק' אלא ודאי חפץ לעשות ק' יום צלח המנזרות. ע"כ הגה"ה:
ורביעי ליה נזירות מועטת. פ"י סתם נזירות דהוא שלשים יום וכגון דלמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ונזיר מעתה יום חיילא השמא וימנה עשרים יום ויניח מנין זה וימנה שלשים יום וימנה עשרה ימים להשלים נזירות ראשונה ולא יגלח עד [ששים] השלמת שניהן:
חדא מגו חדא קמיביעי ליה

כן צריך להפסי' נזירותו ולמנוח נזירות בנו. הלכך אותו מנין עולה גם למנין ק' יום שהתחיל כבר למנוח. אבל אם אמר הריני נזיר ק' יום ונזיר כשיהיה לי בן כיון דאינו צריך להפסיק נזירותו כשיוולד לו בן לא חיילא עליה נזירות בנו עד שישלים נזירותו. והכי מסתברא דבהפסקא שצריך להפסיק דגומה שעולים לבאן ולבאן. ח' דהא אם קבל עליו נזיר של ל' יום ונזיר של ק' יום צריך למנוח שתיקן ולא אמרי' דמתחלה היה בדעתו דק' להיות נזיר ל' יום ושוב נמליך להלוי נזיר ק' יום אבל רוצה הוא שיהא מובלעים ה' בתוך קק' אלא

(א) נראה דל"ל אצל היכא דקביל נזירות שלו תחילה אינו עולה לבאן ולבאן דהא אם קבל עליו וכו'.

מסורת הש"ס

(א) עיי א"מ, ג' גר א"מ כגון,
(ג) א"מ לדף טו, ד' צ"ל וזלן אמרינן,
(ס) עיי לדף טו,

◄
נוסחת הריב"ן
א] צבי"י תמוז כאן הגליון לדעתו במשנה: ב] יתחיל: ג] ומפי המורה: ד] מוקי לה כהאי טעמא דאי אמרת דלא הוי אלח נזירות סתם כיון דהפסיק כי' ז' א] דקא: ז] למטת את: ח] יום: ט] דנזירות: ע] יטולה: פ] קאמר: ס] נזירות: ס"ג שטר: צ] וזלח חיילין למח צבי"י: ק] חיילא נזירות דמעבשיו ואינו מגלח וכל עשרים יום אסור לגלח לשמות יין ולטמא למחיס ולאחר כ' מונה נזירות ל' ואינו מגלח וחוזר ומונה י' להשלים כ' ראשונים ומגלח מגלחת אחת על כולו ה"סד':
◄

הגהות מהר"ב רנשבורג

א רש"י ד"ה אמר הריני נזיר וכו' שהזיר על בנו. י"ב עיי א"מ:
ב ד"ה גליון ומפי המורה דהואל וכו' דאי לא חימא הכי סותרת ולא כ"ל:
ג תורה"ה הריני וכו' אחרי שערית בנו של ל' יום מוצלעים תוך הק' יום עדיין דפירוש וזל. כיון נמחק י"ב פ"י אמרינן כיון דל' יום מוצלעים תוך הק' דסבור עדיין ל' להזיר ק' יום. א"מ:
ד ד"ה לאחר שבעים וכו' ונקט שאין תגלחת למימר כ"ל:
ה כמשיטלם שלשים כ"ל:
ו בא"ד הגה"ה לכאורה משמע וכו' דקתני מניח את שלו. י"ב עיין ביאור דברי הגה"ה הואת בלדורה בלדורה מעיבורו ומתח נדרו. מלת נדרו נמחק וי"ב מרו כ"ל א"מ:
ז ד"ה לא דלמח כיון דאית ליה וכו' דימי בנו עולין למנין הק' יום והכי. מלת והכי נמחק וי"ב והכי כ"ל:
ח בא"ד והכי וידע צברור צהך כ' לא שלמין ק' לימא צפ"י הריני נזיר אחר כ' ומעתה פ"י. כ"ל י"ב ר"ל כן יאמר להדיא פ"י בין הכל ק':

◄
הגהות התוספות
- צ"ל סתם. 2. מיתב עדיין נמחק וז"ל למיין דפירש. - אין לכן אמרינן. ומיתב ולא נמחק. 4. צ"ל ציוס א' למניני. - צ"ל אלא כלומר. 6. צ"ל נזירות דבנו. 7. צ"ל דכששלים את של בנו יחזור למניניו כי'. - צ"ל אחר כך. 9. מיתב את. - מגלח. 10. צ"ל לבדו ומיתב לגמרי נמחק. 11. צ"ל למטת קודם לידת הבן. 12. צ"ל גי"א. 13. צ"ל ויגלח. 14. צ"ל חיאל. 15. צ"ל להשלמו. - צ"ל דאפשר. ומיתב וגם נמחק. 17. צ"ל דאס. 18. כאן הוא ס"ד ומה"ד גה"ה צ"ל ואנ"ו דלמרינן כי'. 19. צ"ל הראשונה. 20. צ"ל יט לומר דלא דמח א"י. 21. צ"ל לבנו כפי עצמו. 22. מיתב פ"י נמחק וז"ל יסיה.
◄

◄
מובא רש"י
משלים את שלו. שקבלו תחלה ואינו מגלח קין שמי הנזירות, כיון דלא נחית למעלה וכתב נזירות הוי (ראמ"ה בשחם). מניח את שלו, שמונה בנו קבל תחלה, וזה שמנה את שלו תחלה מפני שתמיצויז בו מיד, ואינו מגלח צינתים (שם).
◄